

重生之超神二哈

เกิดใหม่
ทั้งที่
ดันเป็น
ฮัสกี
หน้าโง่
เนียนะ?

13
กบ

บทที่ 691 ไม่นั้นชุดหลุมฝังเลยดีไหม

ชายหนุ่มเบิกตากว้าง ทั้งร่างแข็งทื่อ ไม่กล้าขยับแม้แต่นิดเดียว
ริมฝีปากสั่นระริก “ทำ ๆ ๆ ...ทำไมถึงมีหมาได้ล่ะ!”

ชายวัยกลางคนก็เดินไปด้วยความหวาดผวาเช่นกัน ค่อย ๆ
ขยับถอยหลังทีละนิด เอื่อยอย่างตั้งใจทั้งสงสัยว่า “ดูเหมือน...
ดูเหมือนจะเป็นหมาสองตัวของจ้าวลี้เองนะ!”

ชายหนุ่มชะงักไป แล้วก็จำได้ในทันที...นี่ไม่ใช่หมาตัวใหญ่
สองตัวที่คอยตามจ้าวลี้เองตลอดหรือ!

อลาสกันหันไปพูดกับทึเบตันมาสตีฟฟ์ว่า “เฮ้! พี่ต้าเฮย
พวกมันรู้จักพวกเราด้วยแฮะ! ดูท่าตอนนี้พวกเราจะดังมากแล้ว
นะ!”

ทึเบตันมาสตีฟฟ์มองมนุษย์สองคนที่เกือบจะฉีราดจาก
มุมสูงอย่างดูแคลน “ไอ้โง่สองตัวนี้ กล้าดีอย่างไรมาแอบถ่าย
เจ้านายกับลูกพี่ หนาที่ตายจริง ๆ!”

อลาสกันเอียงหัวมองทั้งสอง “จะกัดพวกมันไหม”

ทิเบตันมาสตีฟฟ์กล่าวว่า “ลูกพี่ไม่ได้บอกแล้วหรือไง แค่อายากัดให้ตายก็พอ”

อลาสกัน “ฮ่าๆ นี่สั่งสอนพวกมันให้ดีๆ กัน แต่รอให้พวกมันวิ่งก่อนค่อยกัด ฉันทอยากดูท่าทางตอนพวกมันตกใจจนโง่ให้มากหน่อย ฮ่าๆๆ ข่าจะตาย!”

ทิเบตันมาสตีฟฟ์ “อืม... ใ้หมอนั้นเหมือนจะตกใจจนฉีราดแล้ว”

ในสายตาของสองคนนั้น เห็นเพียงหมาสองตัว ‘โง่งง’ ‘อื้อๆ’ เหมือนกำลังสนทนากัน แม้ไม่รู้ว่าพวกมันพูดอะไร แต่กลับรับรู้ถึงความไม่สบายใจอย่างรุนแรงได้โดยสัญชาตญาณ โดยเฉพาะสายตาที่หมาสองตัวมองพวกตน รวากับกำลังมองของเล่นสองชิ้น ช่างมีสติปัญญาเสียเหลือเกิน

ทั้งสองมองหน้ากันอย่างแข็งทื่อ จากนั้นก็ถอยหลังช้าๆ พร้อมกัน เตรียมเว้นระยะห่างอีกหน่อยแล้วค่อยหันหลังวิ่งหนี

“โง่งง! (พวกมันจะหนีแล้ว!)”

“โเฮ้! (ลงมือ!)”

และในตอนนั้นเอง ทิเบตันมาสตีฟฟ์กับอลาสกันก็ร้องเสียงดังพร้อมกัน ฟุ้งทะยานออกไปพร้อมกัน โถมเข้าใส่ทั้งสองคน!

สองคนนั้นตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ หันหลังวิ่งหนีโดยไม่คิดชีวิต!

น่าเสียดาย ความเร็วของพวกเขาจะไปเทียบกับทิเบตัน-มาสตีฟฟ์และอลาสกันที่ตอนนี้เป็นสุนัขเหินธรรมดาได้อย่างไร ยังไม่ทันวิ่งไต่ถึงสองก้าวก็ถูกฟุ้งล้มลงกับพื้นพร้อมกันแล้ว

จากนั้น ก็เป็นเสียงร้องโหยหวนอย่างน่าเวทนายิ่ง

“อ้ากกก!”

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย อ้ากกก!”

ท่ามกลางเสียงกรีดร้อง ยังมีเสียงเสื่อผ้าถูกฉีกขาดดังแทรกออกมา หลังเนินหินเล็กๆ มีเศษผ้าปลิวอ่อนออกมาเป็นเส้นๆ เป็นระยะๆ

กล้องถ่ายรูปในมือชายหนุ่มร่วงหล่นท่ามกลางความ
โกลาหล ใบหน้าเขาเปลี่ยนสีฉับพลัน กำลังจะเอื้อมมือไปคว้า
แต่กล้องกลับถูกทิเบตันมาสตีฟฟ์คาบไว้ในปากเสียก่อน

ทิเบตันมาสตีฟฟ์คาบกล้องไว้ ส่งสายตาเยาะเย้ยให้เขา
หนึ่งครั้ง จากนั้นก็หันตัววิ่งดุจดิกไปยังเท้าของชายคนหนึ่ง
ข้างๆ รวากับอวดผลงาน ส่งกล้องให้คนนั้นถึงมือ

อลาสกันก็หยุดการโจมตีในเวลานั้นเช่นกัน วิ่งไปประจบ
ที่ข้างเท้าของชายคนนั้น หมาสองตัวไหนเลยจะมีท่าทางดุร้าย
แม้แต่หน่อย กลับเหมือนหมาพันธุ์เล็กสองตัวเสียมากกว่า

ปาปารัซซีสองคนนั้นเต็มไปด้วยบาดแผล เสื้อผ้าขาด
รุ่งริ่ง นอนคว่ำอยู่กับพื้น น่าเวทนาอย่างยิ่ง มองชายหนุ่มที่
ปรากฏตัวขึ้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ด้วยความตกตะลึง ต่างก็จำได้ว่า
เขาคือคนที่อยู่กับจ้าวลี้ฉิ่งเมื่อครั้ง

สวีมัวมองกล้องในมือ จากนั้นเพียงออกแรงเล็กน้อยก็ขยี้
กล้องจนแตกละเอียด

ปาปารัซซีสองคนเบิกตากว้าง มองสวีมัวอย่างหวาดกลัว ไม่อาจตั้งสติได้ชั่วขณะ ไม่กล้าเชื่อว่าคนคนหนึ่งจะสามารถบีบกล้องเหมือนบีบโปมจนแตกได้

อลาสกันประจบสอพลออยู่ข้างเก้าอี้สวีมัวว่า “ฮา ๆ ๆ ไอ้อัง สองตัวนี้ตกใจจนโง่แล้ว! ลูกพี่สุดยอด!”

ทิเบตันมาสเตอร์ฟีก็กล่าวว่า “ลูกพี่ จะจัดการพวกมันยังไงดี ไม่งั้นชุดหลุมฝังเลยไหม”

อลาสกันรีบเห็นด้วยทันที “เห็นด้วย เดียวฉันชุดหลุมเอง!”

สวีมัวโยนเศษกล้องในมือใส่หัวหมาสองตัวให้พวกมัน หุบปาก ดวงตาหรือสิ่งเล็กน้อย มองสองคนบนพื้นอย่างหยอกเย้า มุมปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มตื้น ๆ ที่ทำให้หนังศีรษะของทั้งสอง ชาวาบ

“คุณ...คุณ...” ชายวัยกลางคนเพิ่งจะเอ่ยปาก แต่จู่ ๆ ก็หยุดชะงัก สายตากลายเป็นเส้นลอยราวกับวิญญาณหลุดลอย

ชายหนุ่มข้าง ๆ ก็เป็นเช่นเดียวกัน

ทั้งสองค่อยๆ ลุกขึ้นจากพื้น สีหน้ามีนชาราวกับศพเดินได้
สองร่าง ค่อยๆ เดินไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้า

ทิเบตันมาสติฟฟ์กับอลาสกันมองทั้งสองอย่างประหลาดใจ

ทิเบตันมาสติฟฟ์เงยหน้าถามสวีมีว่า “ลูกพี่ จะปล่อย
พวกมันไปแบบนี้หรือ”

อลาสกันกล่าวว่า “ลูกพี่เหมือนจะทำให้พวกมันกลายเป็น
คนปัญญาอ่อนไปแล้ว...”

สวีมีหันตัวเดินไปอีกทางหนึ่ง เอ่ยเรียบๆ ว่า “พอแล้ว
ไปเถอะ”

หมาสองตัวรีบตามหลังสวีมีไป แต่ก็ยังหันกลับไปมอง
เงาร่างสองร่างนั้นเป็นระยะๆ แววดาเต็มไปด้วยความอยากรู้
ไม่รู้ว่าลูกพี่ทำอะไรกับพวกมันไป

คืนนั้นเอง มีข่าวหนึ่งบน Weibo ดิจกระแสอย่างรวดเร็ว บอก
ว่าพบชายสองคนวิ่งแก้ผ้าที่ซานเมืองหลวง วิ่งแก้ผ้าจากซานเมือง
เข้าสู่เขตใจกลางเมืองท่ามกลางสายตาคอนจำนวนมาก แม้จะวิ่ง

ล้มลุกคลุกคลานจนทั้งตัวเต็มไปด้วยบาดแผลก็ยังไม่ยอมเลิก กระทั่งถูกตำรวจพาตัวไป

มีคนบอกว่าทั้งสองเป็นศิลปินการแสดงเชิงพฤติกรรม บ้างก็บอกว่า เป็นคู่รักเกย์ ใช้วิธีนี้โปรโมตความรักของเพศเดียวกัน ยังมีคนบอกว่า เป็นคนบ้าจากโรงพยาบาลจิตเวช ทางใต้หลุดออกมา...

ต่อมามีข่าวออกมาอีกว่า ตัวตนที่แท้จริงของทั้งสองคือ ผู้สื่อข่าวบันเทิงสองคน แต่เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่ตัวพวกเขาเองหลังเหตุการณ์ก็ความจำเสื่อม ไม่รู้ว่าตนเอง ทำเช่นนั้นไปทำไม

หลังจากนั้นอีกหลายวัน เรื่องนี้ยังถูกชาวเน็ตจำนวนไม่น้อยหยิบยกล้อ ยังมีคนชอบถึงขนาดทำภาพเคลื่อนไหวตลกๆ และสติ๊กเกอร์สีหน้าขำขันออกมา ทำให้เรื่องนี้ดังอยู่พักหนึ่ง

ส่วนผู้สื่อข่าวสองคนนั้นถูกบริษัทไล่ออก และไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย มีเพียงข่าวลือกระจัดกระจายว่าหลังเหตุการณ์ ครั้งนั้น สภาพจิตใจของทั้งสองดูเหมือนจะผิดปกติเล็กน้อย ถูกครอบครัวส่งเข้าโรงพยาบาลจิตเวชไปแล้ว...

บทที่ 692 หนีวิชาเดินบนน้ำ ฉันเรียนได้ไหม

จ้าวสี่อิ่งเพิ่งได้รับการเสริมพลัง ความตื่นเต้นสูงลิ่ว แข็งใจวิ่งตลอดทางกลับขึ้นไปถึงยอดเขา พบว่าตนเองแม้แต่หายใจแรงๆ สักเฮือกก็ไม่มี ยิ่งตั้งใจทั้งตื่นเต้น รู้สึกว่าตนเองกลายเป็น 'ยอดมนุษย์' ไปแล้ว

เธอยืนอยู่หน้าลานบ้าน เห็นก้อนหินก้อนหนึ่งอยู่ตรงมุมกำแพง ดวงตาพลันสว่างวาว เดินเข้าไปก้มตัวเหยียดมืออุ้มก้อนหินนั้นขึ้นมา จากนั้นก็เดินไปสองสามก้าวอย่างสบายๆ แล้วสะบัดมือหนึ่งครั้ง

ติ๊ง...

ก้อนหินถูกโยนกลับไปยังที่เดิมเสียงดัง บ่งบอกว่าน้ำหนักของมันไม่เบาอย่างแน่นอน

“ฮ่าๆๆ ฉันเป็นยอดมนุษย์จริงๆ แล้ว!” จ้าวสี่อิ่งบัดผงหินบนมือ แววดาเต็มไปด้วยประกายดาว เอ่ยพึมพำอย่างตื่นเต้น

เธอพูดพลาถกะพริบตา คล้ายคิดอะไรวางอย่างได้ สีหน้า กลายเป็นทั้งตึงเครียดทั้งห้วนๆ ยกมือขวาขึ้นมากลัปาก กัดลง บนข้อมือหนึ่งคำ แล้วก็เจ็บจนต้องแยกเขี้ยวด้วยความปวด

“วางใจเถอะ นี่ไม่ใช่ความฝัน”

เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้างอย่างกะทันหัน

จ้าวสี่อิ่งสะดุ้งโหยง หันไปมองก็เห็นสวีมั่วกำลังยืนยิ้ม ตาหยิ้มองเธออยู่ข้างๆ

ใบหน้าเธอแดงขึ้น วางมือขวาลง แล้วกล่าวอย่างตื่นเต็น ว่า “สวีมั่ว ฉัน...ฉันเก่งขึ้นขนาดนี้จริงๆ แล้วหรือ นี่...นี่มัน เหลือเชื่อเกินไปแล้ว!”

สวีมั่วยิ้มพยักหน้า “แน่นอนว่าเป็นเรื่องจริง ถ้ายังไม่เชื่อ ฉันช่วยหยิกเธออีกสักครั้งได้นะ”

พุดพลาถยกมือขวาทำท่าจะหยิกแก้มจ้าวสี่อิ่ง

จ้าวสี่อิ่งถอยหลังหนึ่งก้าว ค้อนสวีมั่วหนึ่งที “ฝันไปเถอะ! อย่าคิดจะฉวยโอกาสจากฉันเชียว!”

สวีมั่วยักษ์ใหญ่ ทำสีหน้าผิดหวัง

จ้าวสี่อิ่ง “ฮึ่ๆ” หัวเราะออกมา ไม่หยอกล้ออีก เธอคิดอยู่
ครู่หนึ่งแล้วถามว่า “สวีมั่ว เรื่องนี้...ฉันบอกพี่ชื้อชื้อได้ไหม”

เธอเองก็เข้าใจว่าเรื่องแบบนี้ดูเหมือนควรเก็บเป็นความลับ
แต่ในใจก็รู้สึกว่าจะถ้าไม่หาใครสักคนมาแบ่งปันคงอึดอัดมาก

สวีมั่วกล่าวอย่างไม่ใส่ใจว่า “ตามสบาย”

จ้าวสี่อิ่งกล่าวว่า “อืม! วางใจเถอะ ฉันจะบอกแค่พี่ชื้อชื้อ
คนเดียว ไม่บอกคนอื่นเด็ดขาด! แล้วพี่ชื้อชื้อก็ไม่มีทางพูดมั่วๆ
แน่!”

เห็นเธอทำท่าระมัดระวังเช่นนั้น สวีมั่วหัวเราะเบาๆ
“วางใจเถอะ ต่อให้คนอื่นรู้ก็ไม่มีอะไร ทางการจะไม่จับเธอไปผ่า
ชิ้นส่วนเพราะคิดว่าเป็นเอเลียนหรือ”

จ้าวสี่อิ่งเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้อีก จึงกล่าวอย่าง
ตื่นเต้นว่า “จริงสิ! สวีมั่ว นายมีวิชายุทธ์ใหม่ สอนฉันได้หรือเปล่า
เมื่อกี้...นั่นวิชาเดินบนน้ำนี่ ฉันเรียนได้ไหมอะ”

“ฉันเคยบอกเมื่อไหร่ว่านั่นคือวิชาเดินบนน้ำ...” สวีมี้วพูดอย่างหมดคำจะกล่าว “เรื่องนั้นเธออย่าได้คิดเลย เธอยังไม่ถึงระดับนั้น อีกอย่าง ฉันก็ไม่มีวิชายุทธ์อะไรจะสอนเธอหรอก เธอไปถ่ายหนังของเธอดี ๆ เถอะ คิดจะเป็นนางเอกจอมยุทธ์จริงๆ หรือไงนะ”

จ้าวสี่อิ่งหน้าหงอยทันที แต่คิดไปคิดมา จุดประสงค์เดิมของตนเองเหมือนจะเป็นแค่ถ่ายฉากพຽງนี้เท่านั้น ตอนนี้สมรรถภาพร่างกายดีขึ้นขนาดนี้ ฉากพຽງนี้ไม่ต้องใช้สตันต์แมนเลย สามารถแสดงเองได้ คิดแล้วก็ยังตื่นเต้นอยู่บ้าง

สวีมี้วมองดูห้องฟ้า กล่าวว่ “เอาละ นี่ก็ตึกแล้ว กลับไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

จากนั้นทั้งสองก็กลับเข้าไปในวิลล่า

จ้าวสี่อิ่งไปหาหลิวงเหมิงเหมิง ส่วนสวีมี้วกลับไปยังห้องของตน

เขาเรียกระบบออกมาตรวจดูความคืบหน้าภารกิจสักหน่อย ความคืบหน้าของภารกิจเลี้ยงดูสองรายการที่มีอยู่ตอนนี้ต่างก็เพิ่มขึ้นอย่างมั่นคง โดยเฉพาะการถ่ายทำพร้อม

ไลฟ์สดครั้งก่อนและวันนี้ ทำให้ภารกิจเลี้ยงดูฮัสกี้ได้รับความ
นิยมเพิ่มขึ้นไม่น้อย

หลังจากปิดระบบ สวีมี้วนอนลงบนเตียง พลังครุ่นคิด
แผนการใช้เวลาในร่างมนุษย์ที่เหลืออีกสองวัน พลังค่อยๆ จม
เข้าสู่ห้วงนิทรา

คำคืนผ่านไปอย่างไรเรื่องราว

วันถัดมา สวีมี้วและจ้าวสี่ล้อรับประทานอาหารเช้าเสร็จ
ก็พาฮัสกี้ (หุ่นจำลองตัวแทนที่สวีมี้วควบคุมอยู่) ทิเบตันมาสติฟฟ์
และอลาสกัน สุนัขสามตัว ขับรถออกจากวิลล่า มุ่งหน้าไปยัง
กองถ่าย

...จากที่ต้องใช้สุนัขตัวอื่นๆ เมื่อวานได้ถ่ายเสร็จเรียบร้อย
แล้วด้วยประสิทธิภาพสูงลิ่ว

สถานที่ถ่ายทำวันนี้ยังอยู่ในเมืองภาพยนตร์ แต่ไม่ใช่
ลานบ้านเมื่อวาน หากเป็นในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

สถานที่แห่งนี้เพิ่งสร้างเสร็จได้ไม่นาน เป็นห้างหรู และยังสามารถจัดฉากสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้อย่างสะดวกตามความต้องการของกองถ่าย

เมื่อสวีมีว้และพวกมาถึง ภายในเมืองภาพยนตร์มีคนจำนวนมากน้อย พอถึงกองถ่ายก็ยิ่งหนาแน่น เพราะจากวันนี้ต้องใช้ตัวประกอบจำนวนมาก

หนึ่งเหมี่ยวและพวกมาถึงก่อนแล้ว จากเตรียมการเรียบร้อย เนื่องจากเดิมที่ไม่ได้คาดคิดว่าการถ่ายทำเมื่อวานจะราบรื่นขนาดนั้น ถึงขั้นถ่ายงานที่แพลนไว้ว่าหนึ่งสัปดาห์ก็ไม่น่าถ่ายเสร็จให้เสร็จภายในวันเดียวได้ วันนี้กองถ่ายใหม่จึงต้องเลื่อนคิวจองและเตรียมการอย่างเร่งด่วน เจ้าหน้าที่จำนวนไม่น้อยเริ่มทำงานล่วงเวลาตั้งแต่เมื่อคืน ในที่สุดก็เตรียมการเสร็จก่อนเริ่มถ่ายวันนี้

แน่นอน สำหรับความเหน็ดเหนื่อยจากการทำงานล่วงเวลาของทุกคน สวีมีว้สั่งการผ่านจ้าวคุณเผิง ให้แจกซองแดงก้อนโตแก่ทุกคน

ที่จริงแล้วไม่จำเป็นต้องรีบขนาดนี้ ปกติช่วงเปลี่ยน
สถานที่ก็พักผ่อนได้เล็กน้อย แต่เพราะสวีมีวีมีเวลาอยู่ในร่าง
มนุษย์เพียงสองวันนี้เท่านั้น เขาอยากรีบทำให้เสร็จจึงสั่งให้ถ่าย
ต่อทันที

“มาแล้ว ๆ!”

“ลื้ม! ฉันเป็นแฟนคลับคุณ ขอถ่ายเซ็นใต้ไหม”

“ขอถ่ายรูปด้วยใต้ไหม”

“เทพมั่ว! ฉันเป็นแฟนหนังสือของคุณ ขอถ่ายรูปด้วย
ใต้ไหม”

“ฉันขอถ่ายรูปกับน้องหมาใต้หรือเปล่า”

“ให้น้องหมาเซ็นชื่อให้ฉันหน่อยสิ!”

“หมาจะเซ็นชื่อยังไง”

“ประทับใจอยู่เท่านี้ก็พอ!”

ทันทีที่สวีมีว้และพวกเขาปรากฏตัวก็เกิดความวุ่นวายเล็กน้อย ขึ้นในทันที ตัวประกอบต่างพากันวิ่งเข้ามาอย่างตื่นเต้น พลังขอลายเซ็นขอถ่ายรูป

เดิมทีผู้รับผิดชอบคิดจะตะโกนห้าม แต่สวีมีว้โบกมือห้ามไว้

เขากับจ้าวสี่อิ่ง รวมทั้งสุนัขทั้งหลายถูกกลุ่มแฟนคลับล้อมรอบ ทั้งเซ็นชื่อทั้งถ่ายรูป กระทั่งมีคนขอลายเซ็นจากสุนัขจริงๆ ...ประทับใจอย่างยิ่ง

ผ่านไปพักใหญ่ แฟนคลับจึงพอใจแล้วทยอยแยกย้ายจากนั้นจ้าวสี่อิ่งก็ไปหาผู้กำกับหนังเหมียว บอกอีกฝ่ายว่า ฉากบู๊วันนี้ของตนไม่ยากใช้สตันต์แมนแทน

บทที่ 693 อึ้งอิ่งไ้ ศิลปะการต่อสู้เป็นด้วย?

“อะไรวะ” หิงเหมี่ยวมองจ้าวลี่อิ่งอย่างตะลึง “เธอจะแสดงเองหรือ”

จ้าวลี่อิ่งยิ้มแล้วพยักหน้า “อืม! ฉันคิดดูแล้ว จริงๆ ฉากนั้นระดับความยากก็ไม่ได้สูงมาก ฉันท่านจะเล่นเองได้ค่ะ”

“ไม่สูงมาก?”

สีหน้าของหิงเหมี่ยวดูประหลาด เนื้อหาของฉากนั้นคือจ้าวลี่อิ่งพาฮัสก็เดินเที่ยวอยู่ตามถนน จากนั้นฮัสก็พบร่องรอยของศัตรูจึงสะบัดสายจูง วิ่งไล่ตามเข้าไปในห้างสรรพสินค้า ก่อให้เกิดความโกลาหลครั้งใหญ่ แล้วฮัสก็ก็เปิดฉากต่อสู้กับศัตรู (มนุษย์ที่ถูกมนุษย์ต่างดาวเข้าสิง) ระหว่างนั้นจ้าวลี่อิ่งวิ่งตามมาทัน ศัตรูคิดจะโจมตีจ้าวลี่อิ่ง ฮัสก็จึงใช้พลังพิเศษเปลี่ยนจ้าวลี่อิ่งให้กลายเป็น ‘ซูเปอร์ฮีโร่’ ชั่วคราว แล้วจึงมีฉากต่อสู้สุดมันระหว่างจ้าวลี่อิ่งกับศัตรู

แม้จะเป็นฉากแนวตลกเสียมากกว่า แต่ฉากนี้ก็ถือเป็นหนึ่งในฉากสำคัญ ต้องใช้ทั้งอุปกรณ์สตันต์จำนวนไม่น้อย (เช่น สลิง) รวมถึงเอฟเฟกต์พิเศษ อีกทั้งยังมีท่าทางการต่อสู้ซับซ้อนหลายอย่าง

ตอนออกแบบฉากนี้ ผู้กำกับไม่เคยคิดเลยว่าจะให้จ้าวสี่อิ่งแสดงเอง จึงจ้างสตันต์แมนมืออาชีพฝีมือดีมาเป็นตัวแทน โดยเฉพาะ แม้แต่ครูฝึกศิลปะการต่อสู้ก็ออกแบบท่าตามความสามารถของสตันต์แมนคนนั้น

ตอนนี้จ้าวสี่อิ่งกลับมาพูดกะทันหันว่าจะเล่นเอง ทำให้หนังเหิมยวตกที่หนึ่งลำบาก โดยเฉพาะเธอยังพูดอย่างมั่นใจว่า ‘ไม่ยากมาก’ ในสายตาเขามันแทบจะเป็นการหาเรื่องขนาดย่อมๆ เลยทีเดียว

ถ้าเป็นเมื่อก่อน หนังเหิมยวคงระเบิดอารมณ์ไปแล้ว แต่เขามีความประทับใจที่ดีต่อจ้าวสี่อิ่งมาตลอด อีกทั้งยังมีเจ้านายใหญ่อย่างสวีมัวอยู่ข้างๆ เขาจึงพูดอย่างอ้อมค้อมว่า “เอ่อ...คุณจ้าว นี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะ ฉากนั้นอันตรายเกินไป เธออย่าเสียวเลยดีกว่า ถ้าอยากลองเล่นฉากบู๊ เตียวฉันทัดฉากอื่นให้ภายหลังก็ได้”

เขาไม่อยากเปลี่ยนฉากที่ออกแบบอย่างตั้งใจนี้เลย หาก
จำวลีอึ้งแสดงเอง ความเสี่ยงจะสูงมาก จำเป็นต้องแก้บทกะทันหัน
แต่ถ้าแก้ให้เป็นฉากง่ายๆ ก็ไม่มีความหมาย แถมความพยายาม
ก่อนหน้าก็สูญเปล่า

จำวลีอึ้งกลับพูดอย่างมั่นใจเต็มที่ “ไม่เป็นไรค่ะ ผู้กำกับ
วางใจได้เลย ฉันไม่เป็นอะไรแน่ ฉันต้องเล่นออกมาได้ดีแน่นอน!!”

หญิงเหมียวทั้งห้าทั้งเจ็ดปัญหา “ไม่ ฉากนี้อันตรายจริงๆ
นะ...”

เขาพูดพลางหันไปมอง เห็นครูฝึกศิลปะการต่อสู้กับ
สตันต์แมนกำลังซ้อมกันอยู่ ทั้งสองชกต่อยแลกหมัดเตะกัน
อย่างดุเดือด ยังมีท่ายากอย่างแอ่นหลัง ผ่าขา ตีลังกากลางหลัง
เป็นระยะ

หญิงเหมียวซีไปทางนั้น “ดูสิ ท่าที่ครูฝึกออกแบบซับซ้อน
มาก ต้องใช้สตันต์แมนมืออาชีพ เธอเรียนดนตรีมาไม่ใช่หรือ”

ความหมายก็คือ สาขาไม่ตรง จะไปเล่นฉากแบบนี้ได้
อย่างไร อย่าสร้างความวุ่นวายเลย

จ้าวสี่อิ่งเห็นการต่อสู้ตรงนั้น แวตตาลันเป็นประกาย
ทันที เธอพูดอย่างตื่นเต้นเล็กน้อยว่า “ฉันลองดูก็ได้ค่ะ!”

ลองดู...

เห็นท่าที่ตือตึงแบบไร้เหตุผลของจ้าวสี่อิ่ง หนึ่งในเหยี่ยว
แทบอยากร้องไห้ได้แต่หันไปขอความช่วยเหลือจากสวีมัว หวัง
ว่าเขาจะช่วยเกลี้ยกล่อมคุณหนูที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำคนนี้

ใครจะรู้ว่าเจ้านายใหญ่กลับยิ้มแล้วพูดว่า “ผู้กำกับหนึ่ง
ไม่เป็นไร ให้เธอลองเถอะ ไม่มีปัญหาแน่”

“...” หนึ่งในเหยี่ยวอยากร้องไห้จริงๆ ในใจคิดว่าพวกคุณ
สองคนเหมือนกันไม่มีผิด!

สุดท้ายเขาจึงจำใจยอมให้จ้าวสี่อิ่งไปเรียนท่ากับครูฝึก
สักสองสามท่า คิดในใจว่าเดี๋ยวพอรู้ว่ายากก็คงถอดใจเอง

แต่ใครจะคิดว่า ผลลัพธ์กลับทำให้หนึ่งในเหยี่ยวตะลึง
ตาค้าง...

หลังจากรับคำแนะนำจากครูฝึกแล้ว จ้าวสี่อิ่งกลับแสดง
ท่าศิลปะการต่อสู้ได้ตามมาตรฐานจริงๆ!

แม้ช่วงแรกจะยังเก้ๆ กังๆ อยู่บ้าง แต่ไม่นานก็คล่องขึ้นเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดก็ดูเป็นมืออาชีพขึ้นมาก แม้แต่ท่าแอ่นหลังเตะสูง และท่ามาตรฐานอื่นๆ ก็ทำได้อย่างง่ายดาย!

ที่จริงแล้วเมื่อคืนจำวลีอึ้งที่ยังค้างคาใจ ได้ลองฝึกท่าพื้นฐานต่างๆ ในห้องของหลิวเหมิงเหมิง และพบว่าไม่มีอะไรยากเลย ตอนนั้นยังทำให้หลิวเหมิงเหมิงตกใจไม่น้อย

แถมเช้าวันนี้ก่อนออกจากบ้าน เธอยังตั้งใจเปลี่ยนเป็นชุดกีฬาโดยเฉพาะ เพื่อความสะดวกในการแสดงตอนนี้

สถานการณ์ตรงนี้ก็ค่อยๆ ดึงดูดความสนใจของคนอื่นๆ คนในกองหลายคน รวมถึงตัวประกอบยังพากันเข้ามามุง มองจำวลีอึ้งกลางสนามด้วยความประหลาดใจ กระซิบคุยกันเสียงเบาอย่างต่อเนื่อง

“ว้าว! อึ้งอึ้งใช้ศิลปะการต่อสู้เป็นด้วย?”

“เฮ้ย จริงดิ! เก่งขนาดนี้เลย!”

“ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยแฮะ เธอเรียนดนตรีมานี้?”

“โห ท่าเตะสูงนั่น! สุดยอด!”

“อะไรเนี่ย หรือว่าวันนี้จ้าวลี่อิงจะเล่นฉากบู๊เอง? ไม่ใช่ว่าจะใช้สตันต์แมนหรือ”

“ข่าวร้อนเลยนะนี่! จ้าวลี่อิงเป็นยอดฝีมือศิลปะการต่อสู้!”

“ฮ่าๆ ฉันมีกลางว่า วันนี้อิงอิงต้องขึ้นพาดหัวอีกแล้ว...”

เพราะยังไม่เริ่มถ่ายทำจึงยังไม่ห้ามใช้โทรศัพท์ หลายคนหยิบมือถือขึ้นมาถ่ายวิดีโอหรือถ่ายรูป คนที่ไวหน้อยก็อัปโหลดลง Weibo ไปแล้ว

กลางสนาม จ้าวลี่อิงดูเหมือนจะเล่นเพลีนจนลืมหันตัว เธอแสดงท่าทางที่ครูฝึกสอนไว้อย่างลื่นไหลหนึ่งรอบ แล้วหยุดยืนมองครูฝึกแล้วถามว่า “อาจารย์ เป็นยังไงบ้างคะ ใต้ใหม่”

ครูฝึกมีสีหน้าตะลึงเล็กน้อย ได้ยินคำถามจึงได้สติกลับมาสีหน้าดูประหลาด “คุณ...คุณไม่เคยฝึกศิลปะการต่อสู้จริงๆ หรือ”

จ้าวลี่อิงตอบว่า “ไม่เคยค่ะ แค่ว่าเคยเรียนเต้นมาก่อน เลยมีพื้นฐานอยู่บ้าง...”

นี่คือคำอธิบายที่เธอเตรียมไว้แล้ว แต่ตอนพูดก็ยังไม่รู้สึกลืมหันตัว แอบเหลือบมองสวีมีว่่าหนึ่งที

ครูฝึกมุมปากกระตุก ในใจคิดว่า

เรียนเต้น? ถ้าแค่นั้นจริง การแสดงเมื่อครูนี้ก็คงเรียกได้ว่า
เป็นอัจฉริยะด้านการต่อสู้แล้ว!

เขาไม่รู้เลยว่า หลังผ่านการเสริมพลัง จ้าวสี่อิ่งไม่เพียง
ร่างกายแข็งแรงขึ้น แม้แต่ความสามารถในการเรียนรู้ก็พุ่งสู่
ระดับอัจฉริยะ ท่าแบบนั้นเรียนแค่ครูเดียวก็ทำได้เหมือนจริง
แม้ไม่ถึงระดับมืออาชีพ แต่ลอกคนหรือใช้ถ่ายทำถือว่าเหลือเพื่อ

ต้องมีผู้เชี่ยวชาญสอนมาก่อนแน่ๆ หรืออาจมาจาก
ตระกูลศิลปะการต่อสู้...

ครูฝึกคิดในใจ แต่เห็นจ้าวสี่อิ่งสีหน้าจริงจังก็ไม่ชักใช้ต่อ
หันไปมองผู้กำกับหญิงเหมียวแทน

จ้าวสี่อิ่งก็มองหญิงเหมียวอย่างภาคภูมิใจเล็กน้อย “ผู้กำกับ
เป็นยังไงคะ ฉันเล่นฉากนี้ได้ไหม”

หญิงเหมียวเองก็ตะลึงอยู่ พอได้ยินเสียงเธอจึงได้สติ
สีหน้าปรากฏความยินดีเล็กน้อย คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพยักหน้า
“ได้! งั้นเธอลงเล่นเองเลย!”

จ้าวสี่อิ่งตีใจทันที หันไปมองสวีมั่ว แล้วแอบชูมือทำ
สัญลักษณ์ชัยชนะ (ชูสองนิ้ว) ให้เขาเจียบๆ

บทที่ 694 จากบัญชีควบคุมได้ อย่างสมบูรณ์แบบ!

หลังจากนั้น จ้าวสี่อิ่งก็เริ่มเรียนท่าทางของฉากงูที่จะถ่ายในอีกครู่ภายใต้การชี้แนะของครูฝึกศิลปะการต่อสู้ และเธอก็แสดงความสามารถในการเรียนรู้อันน่าทึ่งให้เห็นอีกครั้ง ใช้เวลาเพียงไม่นานก็สามารถจดจำและทำตามที่แม่แต่สตันต์แมนมืออาชีพยังต้องใช้เวลานานกว่าจะคุ้นเคยได้ครบถ้วนทั้งหมด!

ครูฝึกถึงกับอดสงสัยไม่ได้ว่า จ้าวสี่อิ่งแอบฝึกมาก่อนหรือเปล่า แล้วตอนนี้แกลังทำเป็นเพิ่งมาเรียน แต่พอคิดให้ละเอียด ท่าชุดนี้เขาเพิ่งออกแบบขึ้นชั่วคราวเมื่อไม่กี่วันก่อนเวลาที่มาสอนสตันต์แมนในกองก็มีไม่มาก ต่อให้จ้าวสี่อิ่งแอบเรียนตลอดเวลา หากทำได้ถึงขั้นนี้ก็ยิ่งน่าตกใจอยู่ดี

ระหว่างที่จ้าวสี่อิ่งกำลังเรียนฉากงู อีกฝั่งหนึ่งก็เริ่มถ่ายทำฉากอื่นไปก่อน ตัวประกอบต่างเข้าประจำตำแหน่งในห้างสรรพสินค้า ไม่นานก็จัดฉากให้ดูเป็นห้างที่คึกคักและครึกครื้นได้อย่างรวดเร็ว

หลังถ่ายไปหลายช็อต จ้าวลี้เอ็งก็เรียนฉากบู๊เสร็จเรียบร้อย
หนึ่งหมื่นปีจึงตัดสินใจลองถ่ายสักช็อตหนึ่งดูก่อน

ตามบท ฉากบู๊นี้มีหลายช็อต ตอนถ่ายทำจึงต้องแยกถ่าย
เช่น ช็อตที่ยากที่สุดซึ่งต้องใช้สลิงย้อมผูกจัดไว้ท้ายสุด ตอนนี่
จึงเริ่มจากช็อตต่อสู้นั้นก่อน

ตามเนื้อเรื่อง มีคนเดินห้างหลายคนถูกเอเลี่ยนฝ่ายร้าย
ควบคุม แล้วพร้อมใจกันเข้าโจมตีจ้าวลี้เอ็ง ขณะที่จ้าวลี้เอ็งได้รับ
วิชาการต่อสู้ภายใต้การเสริมพลังจากพลังต่างดาวของฮัสกี แล้ว
เปิดฉากสู้กับศัตรู

สตันต์แมนศิลปะการต่อสู้หลายคนรับบทเป็นคู่ต่อสู้ของ
จ้าวลี้เอ็ง และได้ซ้อมกันไปแล้วเมื่อครู่ ดังนั้นเมื่อทุกอย่างพร้อม
และเริ่มถ่ายจริง จ้าวลี้เอ็งก็ปะทะกับคู่ต่อสู้ทันที

ในกล้อง ด้านหลังพวกเขา ฮัสกียังวิ่งไปวิ่งมาอยู่ตามบท
ซึ่งกำลังใช้พลังพิเศษยิงต่อสู้กับเอเลี่ยน ภายหลังจะใส่เอฟเฟกต์
เพิ่ม

จ้าวลี้เอ็งถ่ายทอดชุดท่าต่อสู้อันตรายการตาออกมาอย่าง
สมบูรณ์แบบ คู่ต่อสู้หลายคนก็อยู่ในสภาพฟอร์มดีที่สุดเพราะ

อิทธิพลของ ‘ออรากการแสดง’ ของสวีมีว ทั้งสองฝ่ายประสานกัน
อย่างลงตัว ทำให้คนรอบข้างอดอูทานชมไม่ได้

โดยปกติ ฉากบู๊แบบนี้ถ่ายยากมาก ทำที่ออกแบบไว้
ทุกท่าต้องทำได้พอดี หากพลาดแม้แต่นิดเดียวก็ต้องเริ่มใหม่
บ่อยครั้งที่ช็อตหนึ่งต้องถ่ายหลายรอบ แล้วคัดเอาช่วงที่ดีที่สุด
มาตัดต่อรวมเป็นฉากสมบูรณ์

แต่ช็อตที่จ้าวสี่อิ่งถ่ายยาวหนึ่งนาที เต็มไปด้วยท่าซับซ้อน
นับร้อย กลับไม่มีความผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียวตั้งแต่ต้นจนจบ!

เมื่อท่าทั้งหมดจบลง จ้าวสี่อิ่งและสตันต์แมนหลายคน
หยุดลง ต่างมองไปทางหนึ่งเหมียวอย่างงง ๆ

หนึ่งเหมียวกำลังจ้องจอมอนิเตอร์เล็กตรงหน้าอย่าง
เหม่อลอย เพิ่งจะได้สติแล้วตะโกนว่า “คัต!”

เขาชูมือทั้งสองขึ้นแล้วพูดเสียงดังว่า “ดีมาก! ผ่าน!!”

ทุกคนถอนหายใจโล่ง สีหน้าผ่อนคลาย ก่อนจะร้องเฮ
แล้วเริ่มพูดคุยกันอย่างตื่นเต้น

“ว้าว!! สี่อิ่งเก่งเกินไปแล้วมั้ง! ไม่มีพลาดเลย!”

“ผ่านตั้งแต่เทกแรก! นี่คือฉากบู๊ที่ราบรื่นที่สุดที่ฉันเคยเห็น!”

“เสร็จกัน ฉันจะกลายเป็นแฟนพันธุ์แท้ของสื่ออีกคนแล้ว ไม่คิดเลยว่านอกจากสวย ร้องเพลงเก่ง นิสัยดี ฝีมือยังเก่งขนาดนี้ แบบนี้เป็นดารานิวไฉไลเลยนะ!”

“ถ้ายังไม่ดังอีกนี่ ฟ้าคงไม่มีตาแล้ว...”

เสียงวิจารณ์ดังขึ้นพร้อมกัน แวตาคคนที่ยื่นมงจ้าวสื่อต่างเติมไปด้วยความตกใจและชื่นชม

ก่อนหน้านี้ทุกคนแค่รู้ว่าเธอสวย ร้องเพลงเพราะ เล่นจากดราม่าได้ดี แต่ยังไม่ได้รับรู้ลึกมากนัก ทว่าตอนนี้แม้แต่จากบู๊ เธอก็แสดงเอง แถมยังทำได้สมบูรณ์แบบจริงๆ จนทำให้ผู้คนที่ต้องทิ้งและยอมรับ

กลางกอง จ้าวสื่อเองก็รู้สึกตื่นเต้น เธอยิ้มเดินไปหาหญิงเหมียว แล้วถามเหมือนเด็กน้อยรอคำชมว่า “ผู้กำกับ เป็นยังไงบ้างคะ”

หนึ่งเหมี่ยวยิ้มจนรอยย่นหน้าผากลึกขึ้น พูดอย่างไม่หวังคำชมว่า “ดี ๆ ๑! ดีมาก! ไม่คิดเลยนะว่าคุณจ้าวจะมีพื้นฐานศิลปะการต่อสู้สูงขนาดนี้!”

จ้าวลี่อิ่งยิ้มอย่างมีความสุข ไม่ปิดบังเลยว่าเธอชอบคำชมแบบนี้มาก ยังส่งสายตาภูมิใจเล็กๆ ไปให้สวีมั่วด้วย

สวีมั่วหัวเราะเบาๆ แล้วชวนไปให้เธอ

จ้าวลี่อิ่งยิ้มจนตาหยี แล้วถามหนึ่งเหมี่ยวอีกว่า “งั้นผู้กำกับ ฉากต่อไปฉันก็แสดงเองได้ใช่ไหมคะ”

หนึ่งเหมี่ยวคิดครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “โอ้ได้ก็ได้อยู่ แต่ข้อตที่ต้องใช้สลิงหลายข้อตยากมาก และมีอันตราย เธอแน่ใจนะว่าจะแสดงเอง?”

ตอนนี้จ้าวลี่อิ่งกำลังฮึกเหิม จึงพยักหน้าทันทีโดยไม่ลังเล “แสดงค่ะ! ผู้กำกับวางใจได้เลย ไม่มีปัญหาแน่นอน!!”

เห็นเธอมั่นใจเต็มที่ หนึ่งเหมี่ยวก็เริ่มคล้อยตาม พยักหน้าแล้วว่า “งั้นก็ลองดู แต่ถ้ารู้สึกไม่ไหว บอกฉันทันทีนะ”

จากนั้นทุกคนก็ถ่ายฉากบู๊ทั่วไปอีกหลายช็อต ประสิทธิภาพยังสูงมาก มีผิดพลาดแค่สองครั้งก็ถ่ายเสร็จ อย่างราบรื่น

ต่อมาจ้าวสี่อิ่งสวมสลิง แขนงตัวลอยขึ้นกลางอากาศ เธอลองทดสอบท่ามกลางความระมัดระวังของทุกคนก่อน แต่ร่างกายที่แข็งแรงผิดปกติของเธอทำให้ไม่มีปัญหาแม้แต่น้อย และยังทำท่ายากหลายท่าได้อย่างสบาย ทำให้หนังเหมียวแอบ ดีใจเจียบๆ

เมื่อเริ่มถ่ายจริง แม้จะมีผิดพลาดบ้างสองสามครั้ง แต่การแสดงของจ้าวสี่อิ่งยังถือว่าสมบูรณ์แบบ และประสิทธิภาพในการถ่ายก็ยังสูงอย่างน่าเหลือเชื่อ เมื่อเทียบกับฉากประเภทเดียวกัน

เช่นนี้ ฉากที่เดิมที่วางแผนไว้ว่าวันนี้อาจถ่ายไม่เสร็จแม้ใช้เวลาทั้งวัน กลับใช้เวลาไม่ถึงครึ่งวันก็ถ่ายครบทั้งหมด

ตอนนี้ สายตาที่หนังเหมียวมองจ้าวสี่อิ่งเปลี่ยนไปแล้ว ให้ความรู้สึกเหมือนได้สมบัติล้ำค่า...

บทที่ 695 สนใจมาเป็น แขกรับเชิญใหม่

การถ่ายทำในวันนี้ราบรื่นอย่างเหนือความคาดหมายเหมือน
เมื่อวาน ไม่สิ ยังราบรื่นกว่าเมื่อวานเสียอีก

หลังจากความประหลาดใจเมื่อวาน ผู้กำกับจึงตั้งใจเพิ่ม
แผนการถ่ายทำของวันนี้เข้าไปอีกมาก ใครจะคิดว่าท้ายที่สุดก็
ยังถ่ายเสร็จก่อนเวลา แถมช่วงหลังยังเพิ่มฉากชั่วคราวเข้าไป
ถ่ายอีกหลายฉาก

สถานการณ์การถ่ายทำที่ไม่เพียงไม่ล่าช้า แต่กลับทำงาน
เกินแผนแบบนี้ หนึ่งในหมียวที่ทำหน้าที่ผู้กำกับมาหลายปียังไม่
เคยเจอมาก่อน

ตามประสบการณ์ที่ผ่านมา เนื้อหาที่ถ่ายในสองวันนี้
หากเป็นสถานการณ์ปกติ เกรงว่าหนึ่งสัปดาห์ก็อาจยังถ่ายไม่
เสร็จ และไม่แน่ว่าจะได้ผลลัพธ์ดีขนาดนี้ด้วยซ้ำ

โดยเฉพาะฉากบู๊หลายฉากที่จ้าวสี่อี่งถ่ายในวันนี้ เรียก
ได้ว่าเป็นความเซอร์ไพรส์ซ้อนเซอร์ไพรส์ หึงเหมียวแทบ
มองเห็นล่วงหน้าได้เลยว่า ช่วงนี้จะต้องกลายเป็นจุดไคลแมกซ์
ของภาพยนตร์แน่นอน

ถ่ายฉากในห้างเสร็จตั้งแต่ช่วงเช้า ดังนั้น ช่วงบ่ายกองถ่าย
จึงย้ายไปยังฉากภายในอีกแห่ง ถ่ายฉากในอาคารต่ออีกครึ่งวัน
จนกระทั่งเย็น ผู้กำกับประกาศเลิกกองสำหรับวันนี้ ทุกคนต่าง
พากันร้องเฮด้วยความดีใจ

ตัวประกอบหลายคนรุมล้อมจ้าวสี่อี่ง ขอให้เซ็นชื่อและ
ถ่ายรูป

เธอยิ้มรับมืออย่างเป็นกันเอง เหลือบมองไปทางสวีมั่ว
แล้วโบกมือให้เขา เป็นสัญญาณว่าให้รอสักครู่

หึงเหมียวนั่งอยู่ข้างสวีมั่ว สำหรับเจ้านายใหญ่คนนี้
เขารู้สึกอยาก رؤอยาก เห็นมาโดยตลอด ช่วงสองวันนี้จึงได้คุยกัน
บ้างเป็นครั้งคราว และรู้สึกกว่าสวีมั่วเป็นคนเข้าถึงง่าย ไม่มีท่าที่
ถือตัวเลยแม้แต่น้อย

เวลานี้หนึ่งเหมียวมองสวีมัวอยู่เหมือนมีเรื่องจะพูด ก่อนเอ่ยอย่างลังเลเล็กน้อยว่า “คุณสวี ได้ยินมาว่าวันมะรืนคุณจะเดินทางแล้วหรือครับ”

สวีมัวพยักหน้า “อืม”

หนึ่งเหมียวพูดอย่างลังเลอีกครั้ง “ผมมีเรื่องหนึ่งอยากปรึกษากับคุณสวี ไม่ทราบว่าคุณสวีสนใจมาเป็นแขกรับเชิญในภาพยนตร์สักหน่อยไหม”

สวีมัวชะงัก “อ้อ? รับบทอะไรล่ะ?”

หนึ่งเหมียวตอบว่า “บทชายในฝันของนางเอกที่ปรากฏตัวตอนท้ายเรื่อง คุณสวีสนใจมาแสดงไหมครับ ผมรู้สึกว่าคุณลักษณะของบทนี้เข้ากับคุณสวีมาก”

จะไม่เข้าได้อย่างไรล่ะ ก็เพราะบทนั้นสวีมัวออกแบบโดยยึดตัวเองเป็นต้นแบบตั้งแต่แรก...

บทที่หนึ่งเหมียวพูดถึงปรากฏเพียงครั้งนาทีสุดท้ายของเรื่อง เล่าเหตุการณ์หลังทุกอย่างจบลง สิ่งมีชีวิตต่างดาวที่สิงอยู่ในร่างฮัสกีก็จากไปแล้ว ในภาพสุดท้าย จ้าวสิ่งพาสก็ที่กลับมา

เป็นสุนัขธรรมดาเดินเที่ยว แล้วเดินสวนกับชายคนหนึ่ง ทั้งสองหันกลับมามองกัน และใบหน้าของชายคนนั้นก็เหมือนกับชายในฝันที่จำวลีอึ้งเคยจินตนาการไว้ทุกประการ (ในบทมีฉากเล็กๆ ที่จำวลีอึ้งอุ้มฮัสกีที่ถูกสิ่งมีชีวิตต่างดาวสิง แล้วจินตนาการถึงหน้าตาชายในฝันของตนเอง พร้อมวาดภาพสเก็ตช์ด้วยมือ)

ความหมายในบทคือ หลังสิ่งมีชีวิตต่างดาวจากไปก็ได้สร้างร่างมนุษย์ตามรูปลักษณะที่จำวลีอึ้งชอบ แล้วกลับมาหาเธออีกครั้ง แต่ในภาพยนตร์จะไม่อธิบายชัดเจน เป็นตอนจบแบบปลายเปิด ปล่อยให้ผู้ชมจินตนาการเอง

เดิมผู้กำกับตั้งใจจะเชิญดาราดังสักคนมาเป็นแขกรับเชิญในบทนี้ แต่เพราะยังไม่เร่งถ่ายจึงยังไม่ได้ตัดสินใจ เมื่อเห็นสวีมี่วจึงเกิดความคิดให้เขามาแสดง และหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาพูดตอนนี้

หลังฟังคำพูดของหญิงเหมียว สวีมี่วก็สนใจขึ้นมา คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพยักหน้าพร้อมยิ้ม “ได้สิ ฉันผมลองดูก็แล้วกัน”

เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ถือว่าเล่นสนุกก็ได้ อีกอย่างตอนเขาเขียนบทก็ใส่ตัวเองลงไปไหนนั่นอยู่แล้ว ตอนนี้จะให้ตัวเองมาแสดงเองก็ดูไม่เลว

“พวกคุณคุยอะไรกันหรือ สวีมัว ลองดูอะไรนะ”

เวลานั้นเอง เสียงของจ้าวสี่อิ่งดังขึ้นข้างๆ เธอเดินเข้ามาแล้วไต่ยีนเพียงบางส่วน จึงมองสวีมัวอย่างอยากรู้

หญิงเหมียวหัวเราะเบาๆ แล้วพูดว่า “ฉันกำลังคุยกับคุณสวี ให้เขามาแสดงบทบาทที่เดินสวนกับเธอตอนทำเรื่องและคุณสวีก็ตกลงแล้ว”

จ้าวสี่อิ่งชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นแววตาเป็นประกายมองสวีมัวอย่างตื่นเต้น “จริงหรือ สวีมัว นายจะมาเป็นแขกรับเชิญหรือ”

สวีมัวยิ้มพยักหน้า

“ดีเลย! แบบนี้ดีมาก! ฮีๆ!” จ้าวสี่อิ่งหัวเราะอย่างดีใจ เธอก็รู้สึกว่ถ้าสวีมัวมารับบทนี้คงน่าสนใจกว่าเดิมมาก

หญิงเหมียวกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น พรุ่งนี้เราถ่ายฉากนั้นกันเลย”

หลังเลิกกอง ทุกคนต่างแยกย้ายกลับบ้าน สวีมัวกับจ้าวสี่อิ่งก็พาสุนัขกลับไปทีวิลล่าเช่นเดิม

บนรถ จ้าวสี่อิ่งพูดว่า “จริงสิ พี่ซื้อชื่อเจรจากงานที่เมืองไห่เสรีจเรียบร้อย กลับมาแล้วนะ นั่นเราเรียกมากินข้าวเย็นด้วยกัน ดีไหม ได้ไหมสวีมัว”

สวีมัวที่กำลังขับรถอยู่ยิ้มตอบว่า “ได้สิ”

“งั้นฉันโทร. หาเลยนะ!”

จ้าวสี่อิ่งพูดพลางกดโทรศัพท์หาหลิวชื่อชื่อ

“ฮัลโหล พี่ชื่อชื่อ กลับปักกิ่งแล้วใช่ไหม... ไช้ ฉันเพิ่งถ่ายเสร็จ กำลังกลับบ้านกับสวีมัว อะ... ไม่ใช่...กลับบ้านเขา...โอ้ย! พี่พูดอะไรเนีย ไม่มีอะไรนะ...ตอนนี้พี่ว่างไหม มากินข้าวเย็นด้วยกันเปล่า อืม อืม...งั้นเราอยู่ที่บ้านนะ! อะไรนะ พี่รู้ได้ยังไง อ้อ...เว่ยป้อเหรอ เตี่ยวฉันเข้าไปดู...โอเค...งั้นเตี่ยวเจอกันนะ!”

จ้าวสี่อิ่งคุยกับหลิวชื่อชื่อนานพอสมควรก่อนจะวางสาย นอกจากเรื่องมากินข้าว ดูเหมือนยังคุยเรื่องอื่นอีกด้วย

เธอวางสายแล้วหันมาพูดกับสวีมั่วว่า “สวีมั่ว พี่ชื่อชื่อ
บอกว่าเดี๋ยวก็ถึงแล้ว!”

สวีมั่วพยักหน้า

จ้าวลี่อิงพูดต่อว่า “จริงสิ พี่เขาบอกว่าฉากที่ฉันถ่ายวันนี้
ดีดเทรนต์เว่ยป้ออีกแล้ว ฉันดูเหนื่อยดีกว่า...”

เธอพูดพลางเข้า Weibo ผ่านโทรศัพท์ เลื่อนดูอยู่ครู่หนึ่ง
ก็เห็นชื่อของตัวเองติดฮ็อตเสิร์ชจริงๆ คำค้นคือ ‘จ้าวลี่อิงถ่าย
ฉากนี้’

บทที่ 696 จูบล่า

วันนี้ในกองถ่าย ระหว่างถ่ายทำจริงได้มีการห้ามใช้มือถืออย่างเป็นทางการ แต่ก่อนหน้านั้นตอนที่จ้าวลี่อิงเรียนฉากบู๊กับครูฝึก รวมถึงตอนซ้อมสลิง ก็มีคนใช้มือถือถ่ายวิดีโอหรือภาพนิ่งไว้ และอัปโหลดขึ้นอินเทอร์เน็ตตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว

หลังผ่านการเผยแพร่มาตลอดทั้งวัน ตอนนี่เรื่องนี้ก็ขึ้นเทรนด์ Weibo แล้ว กลายเป็นหัวข้อที่ชาวเน็ตสายเผือกพูดถึงกันอย่างคึกคัก

โดยเฉพาะแฟน ๆ ของจ้าวลี่อิง ยิ่งตื่นเต้นกันแทบไม่ไหว ต่างพากันฮือฮาอย่างมาก

จ้าวลี่อิงกดเข้าโพสต์ที่มียอดความนิยมสูงสุดแบบสุดๆ ก็พบว่าจำนวนคอมเมนต์พุ่งทะลุหนึ่งแสนไปแล้ว!

[แสงอรุณเคยสาดส่อง : โห! จริงเหอ! อิงอิงใช้ศิลปะการต่อสู้เป็นด้วย?!

[ความฝันคือการข้ามมิติ : ฝีมือแบบนี้ไม่ใช่สตันต์แมน
จริงๆ เหนอ เก่งเกินไปแล้วมั้ง!]

[CZMSniaore : @ความฝันคือการข้ามมิติ ไม่เห็นหรือ
ว่านี่ตอนซ้อม จะเอาสตันต์แมนมาทำไม หน้าก็เห็นชัดขนาดนั้น!]

[ผู้ครองแผ่นดิน : ไม่ธรรมดาแล้วจ้ะ! นึกไม่ถึงว่าอึ้งอึ้งจะ
เป็นยอดฝีมือยุทธภพที่ซ่อนตัวอยู่!]

[วิญญูณทมิฬแห่งความว่างเปล่า : ไม่พูดถึงอย่างอื่นนะ
แค่พื้นฐานวิชาต่อสู้นี้ อย่างต่ำก็ต้องฝึกสิบกว่าปีใหม่ วิชาประจำ
ตระกูลหรือเปล่า]

[ghgjJvghhk : ฉันท้าได้ว่าจำวลีอิงจบดนตรีมาไม่ใช่หรอ]

[สายลมแห่งต้นหลิว : เขวากันว่า นักร้องสตริ่มเมอร์ที่
ไม่รู้วิทย์ายุทธไม่ใช่นักแสดงที่ดี อึ้งอึ้งโคตรเจ๋ง (เสียงแตก)!!]

[ความฝันว่างเปล่าแห่งเมืองร้าง : ไม่ใช่สตันต์แมน ถ่าย
ฉากบู๊เองแบบนี้ต้องสนับสนุนแล้ว!]

[ความสุข : นึกไม่ถึงเลยว่านักแสดงที่ผันตัวมาจากสตรีมเมอร์จะทุ่มเทรับผิดชอบกว่านักแสดงบางคนที่อ้างว่าเป็นมืออาชีพเสียอีก...]

[นมกล่องหนึ่ง : ให้เทวดาตัวน้อยของฉันได้พักบ้างเถอะ อย่าเก่งเกินไปเลย...]

[มู่?อาเฮ่า : จากคนผ่านทางกลายเป็นแฟนคลับทันที จู่ๆ ก็เริ่มตั้งตารอหนังเรื่องนี้แล้ว]

[ลูกชายคนที่สามตระกูลซ่ง : รีบถ่ายให้เสร็จแล้วฉายเถอะ! ฉันรอไม่ไหวแล้ว!]

จ้าวลี่อิงเลื่อนอ่านคอมเมนต์ที่ละข้อความ บางครั้งก็อดไม่ได้ที่จะอ่านออกเสียงให้สวีมั่วฟังสองสามอัน รอยยิ้มบนใบหน้าบานเต็มๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้รับคำชมจากฉากงู ทำให้รู้สึกปลาบปลื้มมาก

“สวีมั่ว นายว่า วันหลังฉันเลิกร้องเพลงแล้วไปเป็นนักแสดงดีไหม แล้วจะเป็นนักแสดงหญิงสายบู๊ที่เก่งที่สุดด้วย! ฮ่าๆๆ!”

ดูเหมือนจนถึงตอนนี้จ้าวสี่อังกี้ยังตื่นเต้นจากการ
'แข็งแกร่งขึ้น' ไม่เลิก ยังคงจินตนาการอนาคตอย่างกระตือรือร้น
คิดว่าจะโชว์จุดเด่นที่ 'สู้เก่ง' ของตัวเองอย่างไร

สวีมัวขับรถไปด้วย หัวเราะไปด้วย เอ่ยชมแบบหยอกๆ
ว่า "ไม่มีปัญหา ไม่ว่าเธอจะทำอะไรต้องดังเปรี้ยงแน่นอน"

แต่ในใจกลับคิดว่า

*ทั้งอาชีพสตรีมเมอร์ไม่ได้เด็ดขาด ภารกิจสายเลี้ยงดูยัง
ทำไม่เสร็จเลย*

แน่นอน เขาก็รู้ดีว่าจ้าวสี่อังกี้แค่พูดเล่นตามอารมณ์ ถ้าจะ
ให้เธอเลิกไลฟ์ไปเป็นนักแสดงเต็มตัวจริงๆ เธอต้องเสียดายแน่
เพราะเธอชอบงานนี้จากใจจริง

หลังทั้งสองกลับถึงวิลล่าได้ไม่นาน หลิวซือซือก็ขับรถ
มาถึง

พอหลิวซือซือมา จ้าวสี่อังกี้ลากเธอเข้าห้องหนังสืออย่าง
ตื่นเต้นไปพักใหญ่ ทำให้หลิวเหมิงเหมิงกับคนอื่นๆ งุนงงไป